

"כמה יוסף איכא בשוקא" - לכבוד מתן תורה

1. רמב"ם, הלכות תלמוד תורה, פרק ג', הלכות א'-ב'

א בשלושה כתרים נכתבו ישראל--כתר כהונה, וכתר מלכות: כתר כהונה--זוכה בו אהרון, שנאמר 'וְהִתֵּה לֹא וְלַזְרָעָנוּ אֶחָרָיו בְּרִית קָהָנָת עַולְם' (במדבר כה,יג). כתר מלכות--זוכה בו דוד, שנאמר 'זָרַע לְעַלְמָה וְהִיא וְכַפְרָא כְּשֶׁמֶשׁ נָגָד' (תהלים פט,לו). כתר תורה--הריה הוא מנוח ועומד מוכן לכל, שנאמר "מורה, קהילת יעקב" (דברים לג,ד): כל מי שירצה, יבוא ויטול.

ב שמא תאמיר שאותן הכתרים גדולים מכתר תורה, הרי הוא אומר "בָּי, מֶלֶךְ יִמְלֹכוּ; וְרוֹצֶנֶם יִחְזֹקֶן צָדָקָךְ. בַּי, שְׂרִים יִשְׁרוּ" (משלי ח,טו-טו). הא למדת, שכתר התורה גדול מכתר כהונה וכתר מלכות.

2. מסכת פסחים דף סח עמוד ב:

"רב יוסף ביום דעתך אמר: עבדי לי עגלה תלתא. אמר: אי לא האי יומא דקא גרים, כמה יוסף איכא בשוקא?"

3. מסכת שבת דף פ"ח עמוד א:

"דרש ההוא גלילה עליה דבר חדוד בריך רחמנא דיבב אוריאן תליתאי, לעם תליתאי, על ידי תליתאי, ביום תליתאי, בירחה תליתאי"

4. רש"י שבת פ"ח.

אוריאן תליתאי תורה, נביים וכתובים. לעם תליתאי כהנים, לויים וישראלים. על ידי תליתאי משה תליתאי לבטן, מרימים אהרן ומשה. ביום תליתאי-לפרישה.

5. רש"י, פסחים ס"ח:

אי לאו האי יומא - שלמדתי תורה ונתרוממתי - הרי אנשים הרבה בשוק שמן יוסף, ומה ביני לבנים.

6. מסכתקידושין דף ל"א עמוד ב:

"רב יוסף כי היה שמע קל הכרעה Dameia אמר איקום מקמי שכינה דעתיא"

7. מסכת בבא מציעא פ"ה עמוד א:

"רב יוסף יתיב ארבעין תעניתא ואקריווה "לא ימושו מפי" יתיב ארבעים תעניתא אחרני ואקריווה "לא ימושו מפי זרעך" יתיב מאה תעניתא אחרני אתה ואקריווה "לא ימושו מפי זרעך ומפי זרעך ומפי זרעך" אמר מכאן ואילך לא צריכנא תורה מחזרת על אכסניא שלה

8. רש"י בבא מציעא פ"ה:

ארבעין תעניתא - שלא תפ██וק תורה מזרען

9. מסכתקידושין ל"ג עמוד א:

"אבי מכי היה לאודינה דחמרה דבר יוסף דעתיא, היה קאים"

10. מסכת סוטה, דף מ"ט עמוד ב:

"משמעות רבינו - בטלת עוניה ויראת חטא. אמר ליה רב יוסף לתנאה: לא תניתני עוניה, דעתיא אנא."

11. מסכת סוטה דף ה', ע"א:

"א"ר יוסף: לעולם למד אדם מדעת קומו, שהרי הקב"ה הניח כל הרומים וגביעות והשרה שכינתו על הר סיני, (והניח כל אילנות טובות והשרה שכינתו בסנה)"

12. רשי", סוטה ה.

ילמד אדם מדעת קומו - לאחוב את הנמייקות.

13. מסכת ברכות דף ס"ד ע"א:

"דרב יוסף- סיני ורבה-עוקר הררים אצטראיכא להו שעטנא, שלחו להתם: סיני ועוקר הררים איזה מהם קודם? שלחו להו סיני קודם הכל צרייכים למרי חטיא"

14. רשי", ברכות, ס"ד:

אצטראיכא להו שעטנא - להיות אחד מהם ראש ישיבה. סיני - היי קורין לרבי יוסף שהיה בקי בבריותות הרבה. עוקר הררים- לרבה בר נחמני שהיה מחודד יותר בפלפול. למרי חטיא - למי שקבץ תבואה למכור, כלומר למי שקבץ שמוות.

15. אגרות ראי"ה, אגרת תקנ"ה, עמ' קפ"ח:

"רב יוסף היה דרכו להביט על הפנימיות, ותלה גודלו בגודלות "ההוא יומא דקא גרים", ואמר על אמו: "איקום מקמי שכינטא דאתיא", ואמר על עצמו: "לא תיתני ענונה דאייכא אנא", אף על פי שמצד החיצניות נראה הדבר לגואה חיללה, אבל בעל סגולה נפשית שכמותו ע"ה אמר זה בכל מילוי הקדשה והענונה האמיתית"

16. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף סא עמוד ב

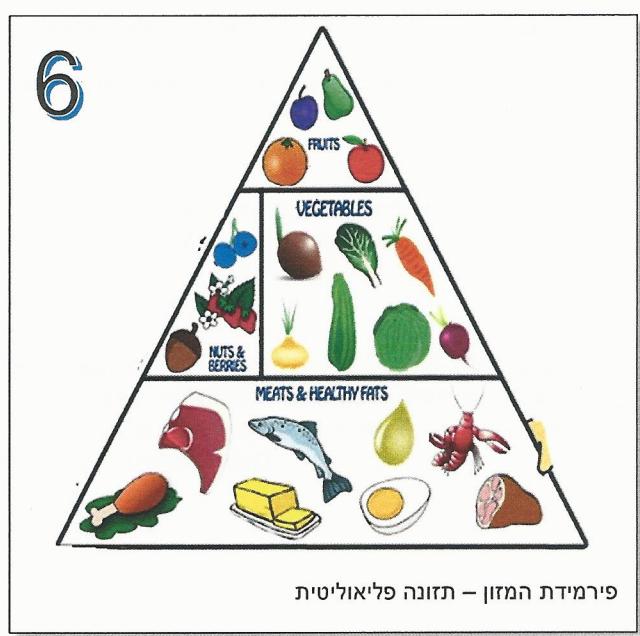
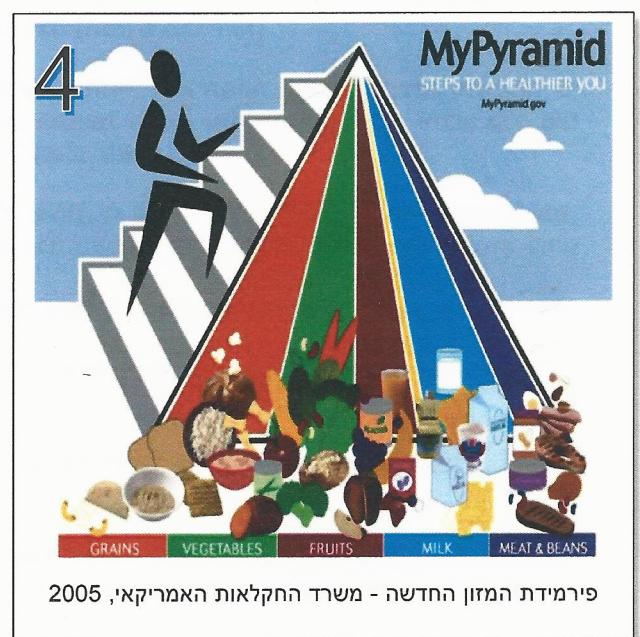
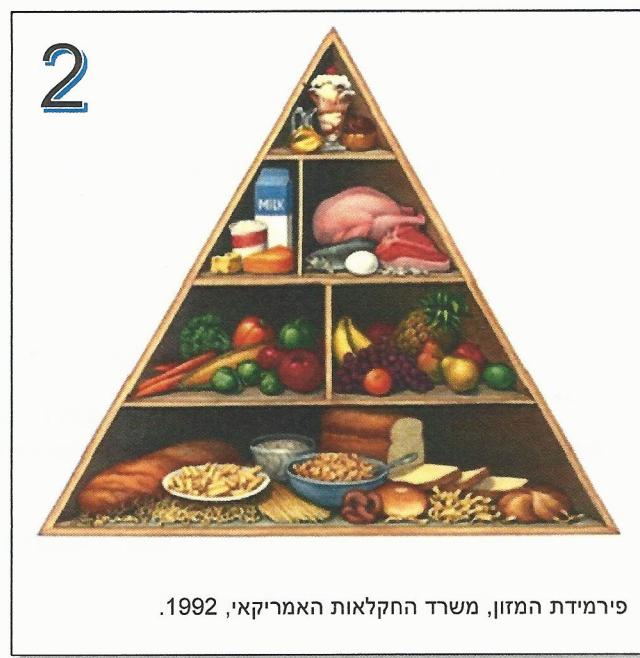
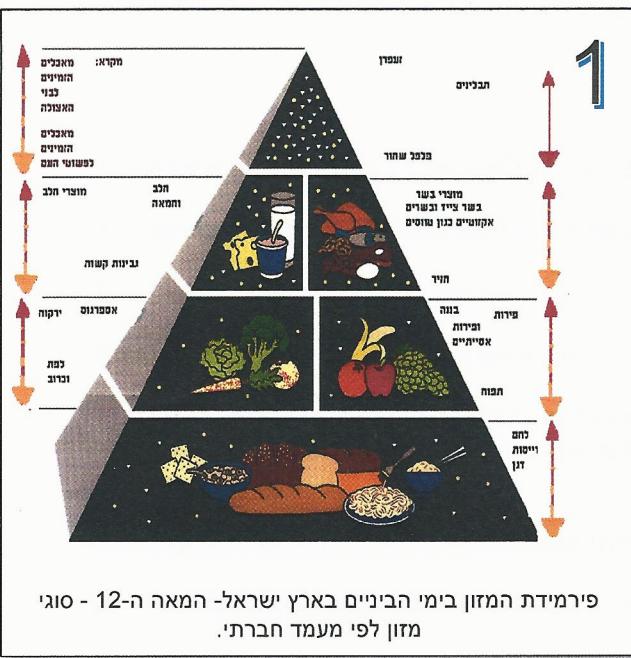
תנו רבנן: פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שלא יעסקו ישראל בתורה, בא פפוס בן יהודה ומצאו לרבי עקיבא שהיה מקהיל קהילות ברבים וועסוק בתורה. אמר ליה: עקיבא, אי אתה מתירא מפני מלכות? אמר לו: אמשול לך משל, ומהו הדבר דומה - לשועל שהוא מהלך על גב הנהר, וראה דגים שהיו מתקbezים למקום, אמר להם: מפני מה אתם בורחים? אמרו לו: מפני רשותות שמביין עליהם בני אדם. אמר להם: רצונכם שתעלו ליבשה, ונדור אני ואתם בשם שדרו אבותוי עם אבותיכם? אמרו לו: אתה הוא שאומרים עלייך פחה שבחיות? לא פחה אתה, אלא טפש אתה! ומה במקום חייתנו אנו מתיראין, במקום מיתתנו על אחת כמה וכמה! אף אנחנו, עכשוiano שאנו יושבים וועסוקים בתורה, שכטוב בה +דברים ל"ג כי הוא חיר וארך ימיר - קר, אם אמן הולכים ומבטלים ממנה - על אחת כמה וכמה.

17. הרב קוק, אורות התורה, פרק ב', פסקה א'

ענין תורה לשמה - לשם התורה. כי מציאות החכמה הוא רצון הש"ת שתהיה בפועל, והיא מציאות יותר נחמדה ומעולה מכל מה שאפשר להחשב, ואין החסרן כי-אם מצדינו, שמצד הייתנו שקוועים בגין אין אנו מכירים כל ענין גודל וחזק ועילי מציאותה. וחכמת התורה הרי היא הגילוי האל-הי כפי רצונו ית' הבא מצד עבודתנו ותלמידנו. והנה כל הלומד תורה הוא המוציא מהכח אל הפעל את מציאות החכמה מצד نفسه, ובודאי אינו דומה האור המתחדר מצד חיבור התורה לנפש זו לאור הנולד מהתחברותה לנפש אחרת, ואם כן הוא מגדיל ממש התורה בלמודו, וכיוון שהקב"ה, רצאה שיגדיל תורה, הדריך הישר הוא שילמד האדם מצד אהבתו את האור הגדל, שרצה הש"ת בגילוי מציאותו, שיתגדל יותר ויותר. ומכל שכן לחדר בתורה, שהוא ודאי הגדלת התורה ממש באור כפוף.

תזונה ואורח חיים בריאותי הרמב"ם – דף מקורות / שלמה פלר – ליל שבועות תשע"ז

1. **בריאות – בולם רגוזו פחתת אוכל וגבר תמנועו**
2. "יהיו מזוונתיך תרhopotir" (סוקרטס)
3. "הידיעה בכוחות המזונות קרוב שהיא מהויר מועל במידעת הרפואה." (פרק משה, כ')
4. "צריך אדם להרחק עצמו מדברים המאבדין את הגוף, ולהנega עצמו בדברים המברין ומחלימין. ואלו הן: לעולם לא יאכל אדם אלא כשהוא רעב ולא ישתה אלא כשהוא צמא, ואל שהה נקיון אפיו רגע אחד." (הלכות דעתות, פרק ד')
5. "ולא יאכל עד שיבדק עצמו יפה יפה שמא יהיה צריך לנקיונו." (שם)
6. "ואכילה גסה לגוף כל אדם כמו סם המוות והוא עיקר כל החלאים" (משנה תורה, דעתות, פ"ד, ס"ט)
7. **פעילות גופנית:** "התפעלות היא העיקר הגדול בהתמדת הבריאות וחייבת החולאים ולא ניתן דבר תמורה ההתנעשות וההתפעלות בשום פנים... כי התפעלות וההתפעלות תבעיר החום הטבעי ... ובהתפעלות ידחה נזק רב ההנאגות הרעות אשר יתנהגו בהם רוב האנשים" {הנagation הבריאות}
8. **השמחה מרפאת:** "המשובח שבמני ההתפעלות עם יציעת הגוף, הוא תנועת הנפש מן הצחוק והשמחה. כי רבים סרו חוליהם בסיבת שמחה בלבד. ראוי לעסוק בתנועת הנפש יותר מתנועת הגוף. וכוכoon בכל מיין ההתפעלות יחד עם היגיינה – שמחה ושבועון וגילה." {פרק משה}
9. **שינוי משפיע על יכולות הגוף:** "היום והלילה כ"ד שעות, די לו לאדם לשן שלישן, שהוא שמנוה שעות, יהיו בסוף הלילה כדי שתהייה מתחלת שנותנו עד שתעללה המשמש שמנוה שעות, ונמצא עומד ממטתו קודם שתעללה המשמש" (הל' דעתות פ"ד הל' ד').
"והשינה תערוך אל הבישול, וכל שכך למי הרגיל השינה ביום" (הנagation הבריאות, שער ראשון, סימן 3)
10. "ווחב החולאים שבאים על האדם אין אלא או מאכילת מאכלים רעים או מפני שהוא מלא בטנו ואוכל אכילה גסה אפילו ממאכלים טוביים" (שם)
11. "ישים על ליבו שיأكل וישתה כדי להברחות גופו ואיבריו בלבד. לפיכך לא יאכל כל שהחיך מותאהו [...] אלא יאכל דברים המועלים לו." (שם, פרק ג)
12. "ומיini הרוע ישתנו הרבה מאד לפि השתנות מיין המאכל, וכאשר יתבשל המאכל [=יתעכל] באצטומכח [בקיבבה] בישול רע, יתחייב שהיה בישולו השני בכבד גוף-כן רע, וכן בישולו השלישי באברים – כולם יהיו רעים." (הנagation הבריאות)
13. "לא יאכל אדם עד שתתמלאו קריסו אלא יפחות כמו רביע משביעתו" (הלכות דעתות, פרק ב')
14. "ראוי לאדם בינוי הבריאות למעט בסעודת הלילה, ותhea קלה מסעודת היום, וירוח בזה כמה דברים"
15. "ולא ישתה מים בתוך המזון אלא מעט מהול ביני" (שם, פרק ד')
16. "לעולם כשיאכל אדם ישב במקומו [...] ולא יהלך ולא ירכב ולא יגע ולא יזעزع גופו ולא יטיל עד שיתאכל המזון שבמיעויו, וכל המטייל אחר הליכתו או שייגע הרי זה מביא על עצמו חולאים רעים וקשיים." (שם)
17. לעולם לא יאכל אדם, אלא כשהוא רעב; ולא ישתה, אלא כשהוא צמא (שם)
18. "דברים המשלשים את בני המיעים כגון: ענבים ותאנים וגסים ובטיחים ומיני קישרים ומיני מלפפונים – אוכל אותם אדם בתחילת, קודם האכילה, קודם האכילה. ולא יערבבם עם המזון, אלא שוהה מעט ... כשירצה אדם לאכול בשר עוף ובשר בהמה אחד – אוכל תחילתה בשר עוף. וכן ביצים ובשר עוף – אוכל תחילת ביצים. בהמה דרבב וכרכח ורבב, לאשיט ורבב אוכל דרבב דרבב דרבב" (בלבולות דרבב)

תחרות והפרטה בין גופי שירותי שונים דבר רצוי או לא? – דף מקורות

1. תרומת הדשן פסקים וכתבים סימן קכו

כיוון שהקהל לא ברורו האם מהר"י ברונייא ולא מהר"א, ותרוייתו צריכים ליתן מסים ועולמים כמו אחד מון הבעלי בתים, אין לאחד מהם שום חזקה יותר מזו. ואף על פי שההה"א יצהו היה ברגע שפורה קודם לירתו של מהר"י יצהו, בהזאה יפה כח חזקתו, כיון שהקהל לא מינו אותו עליהם לא בראש ולא לכאן, הרי הוא כאחד מן הבעלי בתים שדר בעיר ובא בעל בית אחר לגור אצלו באותו העיר, לא יוכל בעל הבית הראשון לאמר כבר החזקתי... וגודל מזה כתוב האור זרוע זהה לשונו: אם הוא תלמיד חכם וצריכנו בני אדם לתורתו, אפילו אם בא ממשלה אחרת שאינו נתנו מס למושל העיר הזאת לא מציא מעכבר עליהם ... ואפיו אם יש ת"ח אחר בעיר כי קנאת סופרים תרבה חכמה. ... הרי כתוב בסתם אפיי אם יש ת"ח אחד בעיר, ולא חילק בין אם בני העיר קבלו עליהם ת"ח הראשן לראש ולכאן בין אם לא קבלו עליהם, אלא בכל עניין לא מציא מעכבי... אלמא שיש לת"ח השני חזקה כמו לת"ח הראשן.

2. תרומת הדשן פסקים וכתבים סימן קכו

...וכ"נ דכל מה דאסרו חכמים שלא ירד איש לאומנות בידו להשיג גבוּלוּ ולהרחק מזהיקו, הינו דזוקא בכל מידי דעתך ביה פיקוח פרנסות ומיעוט רוחחן וחוסר מהיותו. אבל מה"ג דחד עבד שרירותה דמתא, ואידך קאתני למייבד נמי שrrorota דמתא כוותיה ואין בה חסרון כייס, מאן לימתן דאסור בכה"ג, דכל חד וחד בעי למזכרי בשכר פרנסי ישראל שהר שאן לו שייעור... ואיל משום דיש פיקוח פרנסה בדבר מלחמת הפרש שתפקיד לכיס המנהיגים מגיטין וחליצה והשבעת נשים ושכר ברכת אירוסין ונושאין וכלה"ג, במה טצדקי/תחבולות/ על קיבול פרס זה anno בושים ובטורת למצוא היהר לרובו, והאיך נחיזק אותו יכול האיל להחשיבו פרנסה ומחייב לבתאי ישיג אחר בהם.

3. הגהה הרמ"א שולחן ערוך יורה דעה הלכות תלמוד תורה סימן רמה סעיף כב

הגה: רב היושב בעירו ולומד לרבים, יכול חכם אחר לבא וללמוד גם כן שם, אפילו מקפח קצר פרנסת הראשן, כמו שהקהל קבלו הראשן עליהם לרוב ונוטל פרס מהם על זה, אפילו וכי יכול השני לבא לדור שם ולהחזיק רכבות בכל דבר, כמו הראשן, אם הוא גדול וראוי לכך. (מהר"יו סי קני"א ומהר"אי בפסקיו סימן קני"ח /קכ"ח/ ע"ש נשוי הגודלים). אבל אם בא חכם אכסנאי לעיר, אין לו לפתח שכר הדר שם לשעות חופה וקידושין וליטול השכר הבא מהם, הויאל והוא פרט הרב הדר שם; אבל מותר לעשות החופה ולתת השכר לרוב הקבוע. וכן הותר לו לדון בין שני בעלי דין שבעיר הבאים לפני לדzon, דלמא הרב שעבר אין ממוצע להם. אבל אין לו להורות איסור והיתר, או לדורש לנוהג שרהה, באטריה דחבריה. פתחי תשובה יורה דעה סימן רמה ס"ק יא

4. בית יוסף חושן משפט סימן קנו

וכתב עוד הרא"ש (שם) והיר" יוסף הלוי ז"ל (כא): כתוב ובלבד שמוכר בשער שאר חנונים אבל אי מוכר יותר בזול אין מעכbin עליו כיון שהוא טוב לבני העיר. והרמ"ן (כב. ד"ה זילו) ונמקי יוסף (יא). כתבו דעת היר" יוסף הלוי דכיון דЛОוקחים דזההיא מתא ישראל נינהו לא מציא המוכרים לעכב מפני תועלתם כיון דמסדי לוקחים ישראל וכותב עליו הרמ"ן ז"ל ולא מחווור מדתן (ב"מ ס'). ולא יפחות את השער ואף על גב דתנן עליה וחכמים אמרים זכור לטוב משום דקה מרווה תרעא. התם הוא בבני זההיא מתא אמר ליה איזיל את זובין אבל אבנין מותא אחריתי מעכבר דאייחו ליה עסק בהזיה דלאו בר מאיתיה

5. הגהה הרמ"א שולחן ערוך חושן משפט הלכות נזקי שכנים סימן קנו סעיף ז

"יא הא דבנין העיר יכולין למחות בניין עיר אחרת, הינו דזוקא בדיליכא פסידא ללקוחות, שמוכרין כשאר בני העיר וגם סחרותם אינה טוביה יותר משל בני העיר, אבל אם נתנוין יותר בזול, או שהיא יותר טוביה, שאז נהנין הлокחין מהן, אין מוכרי הסחרות יכולים למחות (הרא"ש וטור בשם הר"י הלוי),

עמוד 2 מתוך 2 תחרות והפרטה במתן כשרות

6. רשיי מסכת חולין דף י עמוד ב

עד אחד נאמן באיסורין - דכל יחיד ויחיד האמינו תורה וזבחות מבקרך ומכאןך [דברים י"ב] ושחט את בן הבקר (ויקרא א) ואכלי כהנים על ידו ולא הזיקו להעמיד עדים בדבר ולא הצריכה תורה עדים אלא לעונש ממון או מיתה בית דין ולעריות דגמرينן (גיטין צ) דבר דבר ממון.

7. שווית משיב דבר חלק ב סימן ח

ובזה הפרט גרוע עוד רב ושותט משאריי אומניות, שאין בהם הסכמה בעלי בתים כלל, וכי שירצה לבוחר זה האמון אין לו שום קפידה ותרומות על רעהו שרוצה באמון השני, משא"כ רב ושותט דשייך בהם הסכמה בעה"ב לראות מי הוא ההגון לפני קהל ק', להיות נסמכים עליו באיסור והיתר ועוד הרבה, מש"ה מי שראה בחכמתו או ברצונו להיות סומך על הוראת זה הרב או על כשרות זה השוחט דוקא, היז מטייל פוגם בהוראת השני או בחזקת כשרות של שובי' השני, ומפקיד על רעהו שאין דעתנו נוטה לדעתו, ומזה בגין לידי מחלוקת, והמחלוקה נמשל לאש... ומיגורם כי'ז, מי שהעיז לבא להשיג גבול הקודם לו, ומשתדל ע"י קרוביו וכדומה למנות אותו לרב או שוחט, והנה אותו האיש איינו מחזק בחלוקת לחוד, אלא עשוה המחלוקת כדי להתחמס באש שלה, ועובד על לאו שבתורה ולא יהיה כקrhoח וכבדתו וגוי, והכל עשה בשלב הנאת פרנסת, ומיקרי רשע דחמס, וידוע בחו"מ (ס"י לד) דרשע דחמס פסול לעדות אפי' באיסור דרבנן, וא"כ הרב המשיג גבול פסול לעדות, ואיך אפשר לסומוך על הוראותיו, או על חזקת כשרות בשחיטה:

8. תוספות מסכת עירובין דף סב עמוד ב

ואומר ר"י דוקא בדבר שנראה חידוש לשואל ואיפלו ביעתא בכוחה ומגלת תענית בכיה גוונא איירוי ולא נקטינחו אלא לאשਮועין דאפילו בהני שהتلמיד בעצמו יודע שאינו טועה אסור להוראות אבל דבר שהשואל יודע שידעו מנהגו של דבר זה כגון נתן טעם לפגס וכיוצא בו דכשמורה לו הייתר אין דומה לו דבר חידוש שרי... כdadmrinon (חולין דף יז): לא אמרו להראות סכין לחכם אלא מפני כבודו של חכם.

9. שווית אגרות משה יורה דעתה חלק ב סימן מד

שהוא שרה אינו מצד חשיבות המלאכה, אלא אדם נשכר לעשות רצון המשכירו הוא פועל אף שהיא מלאכה חשובה ואם נשכר לעשות נגד רצון בעה"ב כהשגהה על המשקלות ומדות שבעה"ב היה אפשר רוץ שיכשיר לו גם משקל ומהה החסרים והוא ממונה לפוסלים וליקחים מבעה"ב הוא שרה על בעה"ב שבעה"ב מחויב לעשות כמו שהשגיה אומר. וכן הוא ממש ממונה להשgiaה על הכשרות שמלאכתו הוא לעשות אף נגד רצון בעה"ב שלא להניח בעה"ב שיקינה דברים אסורים.

10. דרכי תשובה, יוז"ד סימן סה, אות צד

וע"ע בשוויית שואל ומשיב (תליתאה ס"י כב), שכتب דבק"ק לבוב יש חרם קדמוניים על שחוטי חז', והגידו לו שגם הט"ז הסכים לו... והכריזו בצייר שחוטי חז' אסור כנילה... שלפעמים מבאים מקומות רחוקות, ונמצא שעבר ג' ימים טרם הוודחו, ועוד שאר מכשлотות שמי יודע מי וכי הוא השוחט וכו', וגם יש בו משוםبشر שנטעלם מן העין, עיי"ש. ועי' במנחת יוסף... שהheid שעתה כבר דשו בו רבנים וגאנונים לאסור שלא יאכלו בשאר משחוטי חז' מהשש מיגדר מילתא... ועי' בחות"ס חז"מ ס"ס קיז וז"ל: הנה פשיטה לי אם יסכימו כל הקהילה לאסור שחוטי חז'... הרי בשער חתיכא دائסורה וגם הכלים אסורים... ובבואר מדבריו גם כן שאיפלו לא מהשש מכשול... רק לצורך הטאקסע... כל שהסכימו על זה כל בני הקהילה התקינה קיימת

רמב"ם הלכות מאכליות אסורות פרק ז' הלכה לב

וכל הנזהר בדברים אלו מביא קדושה וטהרה יתרה לנפשו, ומפרק נפשו לשם הקדוש ברוך הוא שנאמר והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני.

דף מקורות לשיעורليل שבועות תשע"ז – יובל הרפץ

1. **מגילה ל"א:** "תניא, רב שמעון בן אלעזר אומר: עזרא תיקן להן לישראל שיהו קורין קלילות שבתורת הכהנים קודם עצרת, ושבמשנה תורה קודם ראש השנה. מי טמא? אמר אבי ואיתימא ריש לקיש: כדי שתכלה השנה וקללותיה. בשלמה שבמשנה תורה איך כדי שתכלה שנה וקללותיה, אלא שבתורת הכהנים, אטו עצרת ראש השנה היא? – אין, עצרת נמי ראש השנה היא, דתנן: ובעצרת על פירות האילן".
2. **ביצה ט"ז.** כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכהנים, חוץ מהוצאה שבתות והוצאה יומם טוב, והוצאה בניו לתלמוד תורה. שם פחת – פוחתין לו, ואם הוסיף – מוסיף לו".
3. **משנה תענית פ"ד** משנה ח וכן הוא אומר (שיר ג') צאינה וריאינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטירה לו אמרו ביום חתונתו וביום שמחת לבו ביום חתונתו זו מתן תורה וביום שמחת לבו זה הבניין בית המקדש שיבנה במהרה ביוםינו אמן".
4. **בספר עבודה הקודש להחיד"א** (סימן כ"ב אות ז") "ישתדל מאד ללימוד בקבלה התורה, וגם בשעת סעודת י"ט יהיה דעתו על התורה, וישתדל לחידש איזה חידוש תורה, והוא סימן טוב להתחיל לחידש ביום מתן תורה לכל השנה, ואם לא ניסה בacellular ישתדל לידע איזה חידוש בתורה אשר לא ידעו מוקדם".
5. **פסיקתא דרב כהנא אמר הקב"ה לישראל בניי,** היו קורין את הפרשה הזאת בכל שנה ואני מעלה עליהם כאילו שאתם עומדים לפני הור סיני ומתקבלין את התורה. אימתי, בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים (שםות יט: א"), וראוי לכון בקריאת התורה של שבועות כאילו מקבל מהר סיני.
6. **תלמיד ירושלמי (מגילה פרק א דף ע עמוד ד):** "רב ורבי חנינה ורבי יונתן ובר קפרא ורבי יהושע בן לוי אמרו המגילה הזאת נאמרה למשה מסנייא אלא שאין מוקדם ומאוחר בתורה. ר' יוחנן ורבי שמעון בן לקיש רבי יוחנן אמר הנביאים והכתובים עתידין ליבטל וחמשת ספרי תורה אין עתידין ליבטל מה טעם קול גדול ולא יסף רבי שמעון בן לקיש אמר אף מגילת אסתר והלכות אין עתידין ליבטל נאמר כאן קול גדול ולא יסף ונאמר להלן זכרם לא יסוף מזרעם".
7. **מדרש בראשית הרבה פרשה א** "רבי הושעה הרבה רבה פתח (משל ח) ואהיה אצל אמון ואהיה שעשועים יום יום וגוי... ד"א אמון אומן, התורה אומרת אני הייתי כי אומנתו של הקב"ה, בנהוג שבעולם מלך בשער ודם בונה פלטין, אינו בונה אותה מדעת עצמו אלא מדעת אומן, והאומן אינו בונה אותה מדעת עצמו, אלא דיפתראות, ופינקסאות יש לו, לדעת הירך הוא עושה חדרים, הירך הוא עושה פשפשים, כך היה הקב"ה מביט בתורה, ובורא את העולם, והتورה אמרה בראשית בראש אלקים, ואין ראשית אלא תורה, הירך מה דעת אמר (משל ח) ה' קני רראשית דרכו".
8. **מסכת שבת דף פט** "ואמר רבי יהושע בן לוי: בשעה שירד משה לפני הקדוש ברוך הוא, בא שטן ואמר לפניו: רבונו של עולם, תורה היכן היא? ... אמר לו: לך אצל בן עמרם. הלך אצל משה, אמר לו: תורה

שנתן לך הקדוש ברוך הוא היכן היא? אמר לו: וכי מה אני שנתן לך הקדוש ברוך הוא תורה? אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: משה, בדאי אתה? - אמר לפניו: רבונו של עולם, חמודה גנזה יש לך שאתה משתעשע בה בכל יום. אני אחזיך טובת לעצמי? - אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: הוואיל ומיעוט עצמן - תקראי על שמן, שנאמר **+ מלאכי ג+ זכרו תורה משה עבדי וגוי**".

9. **שמות רבה פרשה מא "א"ר יהושע בן לוי** בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ואומרת אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה שכל מי שאינו עוסק תמיד בתורה הרי זה נזוף להקב"ה שנה' וחלוחות מעשה אלקים המה חרות על הלוחות".

דף מקורות – אגדות בתלמוד שבועות תשע"ז

בבא בתרא דף עג:

אמר רבה בר בר חנה: לדיי חזיא לי ההייא אקרוקטה דהויא כי אקרא דהגרוניא, ואקרא דהגרוניא כמה הויא? שתין בת'. אתה תנינא בלעה, אתה פשנקנزا ובלהה לתיניאן ווליק יתיב באילנא. תא חזיא כמה נפש חיליה דאלפא. אמר רב פפא בר שמואל: אי לא הויא התם לא היינו.

אמר רבה בר בר חנה: ראייתי צפדע שחייבת גדולה כהו הכרך [ששתו] אקרא דהגרוניא ואוטה הכרך יש בו שישים בתים. בא תנינא נבלעה [את] הצפדען, באה העורב [נקבה] נבלעה את התנן והלך וישב על העץ. ואורה כמה גדול כת האילן. אמר רב פפא בר שמואל: אם לא הייתה שם ורואה דבר זה לא הייתה מאמיין.

הקדמת הרמב"ם לפרך חלק (מהדורות שלט עם' קלג)

וממה שאתה צירק לדעת שדברי חכמים ע"ה נחלקו בהם בני אדם לשלש כתות.

הכת הראשונה, והם רוב אשר נפגשתי עמהם ואשר ראייתי בחביריהם ואשר שמעתי עליהם, מבינים אותם כפשים ואין מסבירים אותם כלל, ונעשה אצלם כל הנמנעות מחזיבי המציאות... והכת זו המסכמה רחמות על סכליותם לפי שהם רחמו את החכמים לפני מחשבתם ואינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות או אינם מרגשים בכך, וחיה כי ה' כי ה' מחדים הדור התורה ומהשיכים זהה, וועשים תורה ה' הפר המכוון בה. לפי שה' אמר על חכמת תורה אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו', והכת זו דורשין מפשט דברי חכמים דברים אשר אם ישמעום העמים יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה...

והכת השנייה גם הם רביים והם אוטם שראו דברי חכמים או שמעו והביןוהו כפשו, וחשבו שאין כוונת חכמים בכך אלא משמעות פשוט הדברם, ולכן צללו בו זוגנו והשיבו למזרע מה שאינו מזרע, ויליעו על דברי חכמים לעתים קרובות, וחשבים שהם יותר בובים מהם יותר צרכי העזין, ושחם עליהם השלום פתים חסרי דעת סכלים בכל המציאות, או אינם משיגים שום דבר כלל... והם יותר סכלים מן הכת הראשונה ויוטר פתים, והם כת אחרת שהתפרקו כלפיאנשימים רמי המעללה...

והכת השלישיות והם חי ה' מעטים מכך עד שאפשר לקרוא להם כת כמו שאפשר לומר על המשמש מיין, והם האנשים שנתרבררה אצלם החכמים וטוב תבונתם بما שנמצא בכלל דבריהם המראים על עניינים אמיתיים מכאן, ואף על פי שהם מעטים ומפוזרים בכמה מקומות בחביריהם הר הם מראים על שלמותם והשגתם את האמת. וגם נתברר אצלם מניעת הנמנעות ומיציאות מחזיב המציאות, וידעו שהם עליים השלום לא דברו דברי הבא, וגונדרר אצלם שיש בדבריהם פשוט וודוד, ושכל מה שאמרו מדברים שהם בלתי אפשריים אין דבריהם בכך אלא על דרך החידה והמשל.

רבי אברהם בן הרמב"ם – מהדורות לפסיה

דע כי כל הנמצא בתלמוד וחולתו ממחברי החכמים ז"ל בעלי מדרשיות והמעשיות, דברי הפסוקים הנמצאים בידיהם עתה מעטים ונעלמים מעיני כל ההוגים בתלמוד ורובי המפרשים לא שלחו בהם ידם ולא באה נפשם בסודם.

אבי מורי ז"ל חשב להברר ספר בפירושם, כאשר צרך בתחילת פרוש המשנה, ולבסוף נתה מעלי, יואר משה מגשת אליו, כאשר אמר בתחילת המורה. ואני אחר פטי רוחו פרישתי בעניין זה מעט קצת, ולא נטיתי, מפני שנטעקסקי בבחור הספר הזה. כי ראיינו תועלות גדילה ונאמנה מהמחלת הראשונה. אעפ"כ אני מעריך לבך ורעניין. ואתה פקח עיני על הדרך שדברי החכמים בדרשות הנמצאות להם, וממן כוונתם תהא צופה, יהיה לך לאלהם. ואתה תהיה לי לפה, ומהזה תמלט נפשך מלhalbיג על דברי החכמים או מלכפור באmittת דבריהם. או משתחשוב שהם מעשה ניסים כאשר נעשה לבניאים. וכי כן יעשה לכל חכם וחסיד. ושאן הפרש בין קריית ים סוף למשה וליזא מצרים, ובין צילת הירדן לאילישׁׁ ולאליהו, או לאחד זולת אל. וכל זה תנתבייב בשתיקתו אוטם הדרשות על פי פושטן, או על פי הנראיה מהם לכתילה בעין הראשון. ודי היה בם להורות שיש מדרשות ומעשיות שיש להם עניין פנימי נסתר חוץ מהענין החיצוני הנראה. וכל שן במא שגילה אבא מורי ז"ל בחיבוריו מזה. לולי כי חפצ'י ורצוני להוסיף ביאור ולהודיעך מעשיהם בחלוקת ענייניהם שאבי מחהלך לך בקרוב. ובמשלים אמשול לך בזזה הפרך.

רבי אברהם בן הרמב"ם – מהדורות לפסיה

החלק הראשון – מעשיות שהיו ושארעו בעולם כפי מה שמתמציא אוטם כתובים, והוצרכו להבאים ללמידה מהם תועלת. והתועלות אפשר שתהיה בדינים או בדעות או באמונות, או שייהי המעשיות ההם מעשה נפלה ומאורע קרוב לעניין הנזכר קודם.

החלק השני – המעשיות שנראו ואירעו בהם בחלום, וזכרו אוטם בלשון צח ופושט לדעתם, כי אי אפשר שיטתעה בהם בעל שלל ובינה.

החלק השלישי – מעשיות שאירעו בעולם כמו שכתבנו, אלא שדברו בהם לשון הבא לדעתם כי לא ישעה בעל שלל שהם דברי הבא. והם הי מתרירים חלק זה שהוא לשון הבא.

החלק הרביעי – הם מעשיות שאירעו באמת, אלא שדברו אוטם בתבנית משל וחידה, אבל בתובון שלא נתבאר עניינם לכל אדם בכלל, עד שישובון בצורת מעשה החכם והבבון יבינהו וידעו כוונתו ויראה בפשט מעשיות מה החלק הזה, דברים נאים וحمدניים. ודברים אחרים שמנעוו נכרת אפילו לפט' וקטן, ויראה לפט' שמניעת דברים אלו בעין פשוטה להאמין הדבר ההוא על פי פשוטה ע"פ שהוא נמנע עצמו, ולמי שידע טבע העולם ודרך מציאותו יבין עניין המשל החידה וכי רצם.

2

4

הספריה	בין הקב"ה לעולם/אדם	בין אדם לחולות	aicciot
חסד	בריאת העולם - יצירה שהיא הענקה אלוהית למציאות	אהבה בלי תנאי ממנה נובעתعشית חסד עם החולות	הענקה בלי קשר או יכולת המקבל לקבל או הצור שלו או מעשין
גבורה	מניעת יצירה או הענקה, מידת הדין, בבריאה - לכל חפש ושות צורה מוגדרת.	הענקה מידה כנגד מידה	התגברות ואיפוק
תפארת	מידת הרחמים מתחשבת בדין אך מבקשת להיטיב	نتינה מדוקיקת ומחושבת, אייזון בין חסד ובגורה, יופי שנוצר ממורכבות הרמוניית	אייזון בין חסד ובגורה , יופי שנוצר ממורכבות הרמוניית
נצח	התרבות ה' בעולם באופן מורגש ומשמעותי.	נחיות, התמדה, ביטחון בפועל מול החולות	nocachot zad achd ul chashban haachor
הוד	הקב"ה נתן לאדם מקום בעולם לפעול בו גם נגד רצונו או להשתמש בגוף ונפש נגד רצונו אם בוחרים בכך.	הכנעה וביטול zad achd וקשב ומקום לצד השמי המאפשר לו nocachot.	
יסוד	קשר ה' לעולם במישורים שונים דרך הטבע, התורה, ההיסטוריה ועוד	חיבור ממשי לחולות וביתוי "פנים" הנפש במפגש עם החולות. בספירת היסוד מתגלות כל כוחות הנפש של האדם.	אייזון ביןנצח והוד ואיגוד של כל הספריות.
מלכות	מלכות ה' באה ליידי ביטוי בהתודעות האנושות לשפע האלוהי וכינסה לבירתם עם ה' – עם ישראל מייצג את ה' בעולם	פעלת אצל המשפי והמושפע להתקבלות השפע – הסכמה להכנס למערכת יחסים	ספריה מקבלת. יעד התכלויות הספריות (דרך היסוד). שלמות הספריות כאשר יש קשר איתן בין המלחמות ושאר הספריות להעבירן הלאה

שלושת הספריות חסד, גבורה ותפארת קשורות בעיקר לمعنى - האם ראוי העניק כן או לא וכמה?

שלושת הספריות נצח, הוד ויסוד עוסקות באופן הקבלה ובמקבל – כיצד צריך להשפיע, האם יש מה לקבל ומה
הענקה מחוללת ביחסים?

מסכת אבות פרק רביעי

ב רבי יוסי בר יהוּדָה איש בְּפִרְבָּבָל אומיר, הולימד מן הנקנים למה הוא דומה, לאוכל ענבים קהות ושותה יין מגתו. והולימד מן הנקנים למה הוא דומה, לאוכל ענבים בשולות ושותה יין ישן. רע"ב: ענבים קהות, שלא נתבשלו כל צרכן ומוקחות את השיניים. כך חכמת הילד לא נתרשה כל צרכה ואין דבריו מתקבלים ומתישבים על הלב. יין מגתו, שומריו מעורבים בתוכו. כך חכמת הילד תערובת ספיקות יש בה:

מסכת קנים פרק שלישי

ו רבי שמעון בן עקשייא אומר, זקני עם הארץ, כל זמן שפוקיני, דעתן מטרפת עליהן, שנאמר (איוב יב), מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח. אבל זקני תורה איןין כן, אלא כל זמן שפוקיני, דעתן מתישבת עליהן, שנאמר (שם), בישישים חכמה וארק ימים תבונה.

שישן אין בין המודר פרק רביעי נדרים

נישן חקן וכטולו טעס לנעמן: אם
אמרו לך נדרים בנית דין
מכורך: והקיטים אמרו מותה.
ולל תגא: ותפנן לבר רוחביה.
לטמגין (מלס 6 ו') וועזונ געל עטט
סוקרים גורי גאנטס מית מקילד
קדמייא רוזה דערטה מן הרמי תלה שעי
על מלומת געל. וסומולס געל לילט
כנית אנטקיך ווילט גאנטס' דקטמי^ת
געטל נגיינ מאנדט: לא לטשא.
שחאלקן את מלכחותו תניא ר' ש' בן אליעזר אמר אם יאמו לך לדין
בנה וקיטים סטור שמע לוכים ואל השמע לקלים שבין לדין סתרה
וסתרות זקנים בגין וסמן לבר ר' רותבעם בע שלמה אמר רב שישא ביה
רבב אידי. לא ליטעדי איזיש קידרא לא בתלה שעי קדריותא ולא בתלה
שע' בתריריא רוזמא כי היבי דלא ליסח דערטה מן הרמי תלה שעי
קדמייא רוזה דערטה בתריריא תקוף חולישא^ת אמר רבנן אמר רב מנין
שהקב' ה' זאת החוללה שנאמר^ת "סעדינו על ערש דיו וו' אמר רבנן אמר רב
מנין שהשכינה שורה למעלה ממתחו של וולה שנאמר^ת "סעדינו על ערש
הגדיל נגיינ מאנדט: לא לטשא.

(ג) מבן עשרים שנה ומעלה כל י"א עב' בישראל תפקודם אתם לגבאיםך אתה ואחרון.

(ס) נבאללה לא היה איש מפקודי משיח ואחרון הבהיר כי אדר פקדו את בני ישראל במדבר סיני: (סח) כי אמר יהוז
?ח'ם מות ימתו במדבר ולא נותר מהם איש כי אם כלב בן יפנח ויה השען בו נז:

(סדרה) ובآلלה לא היה איש מפקודי הפגנו אלא מבן עשרים עד בן ששים רבוינו (ב"ב קכא). אבל אמר ולא נותר מהם איש כי אם כלב בן יממה ויהושע בן נון, שהיה מן הפקודים הראשונים ולא מתו: בערין (ויקרא כו ג) ואז הוא יוצא צבא לפि שני משלים שנה ומעלה, ואין בישראל, לא משלים ומעלה קדרבי שנה ואהרן הכהן. כי שני, כי הם עקר ימי האיש בוגרן האמור יהושע וכלב לא היו עתה בפקודים האלה, בפרק ז' שם

(כד) זאת אשר לילוים מבו חמץ ועטרים שנה ומיעלה יבוא לגבא עבא בעבדת האל מועד: (כה) ומבו חמץ שוגה ישוב מזבבא העבדה ולא יעבד עד: (כו) ושרה את אחיך באלה מועד לשמר משמרות ועבודה לא יעבד כבה העשיה לילוים במשפטם:

לצ"י (לה) ולמו יונבוד עוז, עגולה מחק נכתף, הכל חוץ כו' נעילה טערלייס וטערן עגלות, חזא ובלת לה מהיו עם להחשי, סטגנוו.

מדרש רבה במדבר - פרשה ו לפרק ט

מבן חמשים שנה ומעלה היה פטול לעמוד במשכן לעשורת עבודה, שלא היו יכולם לומר שירוי, אבל מחמשים שנה ומעלה חזר היה לנעילת שבע.

(ב) נושא את ראש בני קהת מתוגם בני לוי למושׁפְחוֹת לביית אֲבָתָם: (ג) מבן שלשים טנה ומעלה ועוד בו חמישים שני
כל בא לעבא לעשונות מלאכה באחד לויה:

לכ"ז: (ב) נטה לה רח' וגוי, מנה מהס לה תלוייס לעוזרת מפל וכס מון קלטיס וועל זן חמץין זנה, והפפותה מקלטיס
לע' גטמלו כויה. מכלהן חמיין (הטע פ"ח מנה כלו) בן קלטיס לכת, והיזהר על זן חמץין כווע' מחייב מענהה.

מסכת אבות פרק חמישי

כאמ' בן שלשים לבלח, בן ארבעים ללבינה, בן חמישים לעצה, בן ששים לזקנה, בן שבעים לשיבחה.

ר"ע ב: בן שלושים לכה, שהלוראים היו מקימים את המשכן ומרקרים וטווענים את העגלות ונושאים בכתר מבן שלשים שנה ומעלה. חמישים לעצה, שנאמר בלויים (במדבר ח, כה) ובfcn חמישים שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבד עוד ושרת את אחיו וגנו. ומהו השירות שיתן להם עצה:

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

עין משפט

. 7

טירה אוד השולט

וְאֵת אָשֶׁר לֹא־מִנְחָה
חַטָּאת וְעַלְמָרִים שָׂהָה
וּמְגֻלָּה בָּבוֹא לְקַטָּן
צָבָא בְּעִירָה אֲזֶלֶת
מְלָעֵר וּמְסֻדָּר תְּרִיבָה
חַדְבָּן חַטָּאת שָׂהָה
לְשׁוֹב כְּאָבָא הַעֲלָה
וְלִא תִּנְבֶּר עֲדוֹן

[מברר ת. ס]
מן שלשים שנה
עליה וער ב' חמשים
כח ב' רבע עלייר
כח עשרה טבתה
פעה באלה טער:

עמוקות תש"ט

(ג) מקומות פ"ט מ"ז
(ד) מוגן, (ג) מוגן
ונגדה סיכון מ ה"ד

הנחות היב' ח

פֶּלְמָחִים:

—

יש לנו מילוי מלא לשליחים: וזה איזו הוא
זהה פרובינציון מק' וחופור. ומוקמיין
למושק נטלי למילויו: הדערופת.
המשגנין וולס והרשות נטלה מלכיה
שראשית האנגליה. קאנט נטלה
בכמונס: שראשית האנגליה. קאנט
נטלה: קאנט בשיטות אטולס. פומת
מק' צאנטס ווילר מט'': כדרלינג
היהם מילר נטלי וגוי ווילם מיטמן
מיישנותו: ווילם בהרים שאוין השיטות
טוטליס. בורה. דידלינג קומטס מילר
נטליות ווילם ווילם הילר נטלה: איזא אשר
נטליות. קאנט מילימן קאנט דודלינג
פומת צאנטס קאנט טיל ווילם יואט גלומגד
מן מומת ווילם לי': יואט איז
בשילוי ווילם ווילם טוטליס. סולון עדטה
נטלי גלום גלומיס ווילם טוטליס יואט
טוטליס נטלה: לילט טוטליס. גלומו טוטליס
עטודה: שלא ראה פטרן ווילם.
וילם צאנטס: ריו ווילם ווילם טוטליס
געץ איזה ווילם קאנט יואט גלומגד
דרקאנטיין. נטלה כטבוק נטלה קאנט ווילם
וילם טוטליס קאנט ווילם זאילר גלומיס
טפה ווילם: משובייא לאו ווילם טוטליס
טפל מילק כי גלן דידלינג גלומיס
וילם גלומיס ווילם: בומה דריירם אמרויר.
טפה צאנטס טופלטס טן: יוטטליס
נטעליס צאנט עטעליס דמגאליס גלן
טפה מילק יואט גלומיס קאנט קומות
הילן קוחט אללה קאנט מהי' מהי'
סיטר נטלה כל מי' עין וגונבן: איזי

ממסורות הח"ט
עם הופעות
על מילוי נ"ל. [קיזוק]
כיתום כמ"ה.
[טומפהן קפ"ה]
[טומפהן קפלקליטס] (ז) עמי מרדכי
(ז') זוכחות קב"ה
שם ט' ע"א-ב' (א) ס' 5
יזמא לא ט' סע"ז
יעש"ג טו"ר ייזמ' מלה
ב' קפס וטומ' קיזוק
ת. ר"א ט"ב.

ונען חום ליל
א רה שיכל ו
וונת ווונת ווונת
וליקויו לאיה הובא
דץ' הובא
בנין בונין כובב הדרון
טבש' אטבש' אטבש'
טבש' אטבש' אטבש'

עַזְבָּן
נֶר בָּנָה
קִנְאָה אֲ-כִיָּה
סָלָמָה מָ
קִשְׁׁוֹב בָּדָר
לְבָנָה
סָמְנוּתָה
קִשְׁׁוֹב הַ-מִּזְבֵּחַ
מְפַלֵּג
מְצֻמָּדָה
קִשְׁׁוֹב טַמֵּךְ
מְצֻמָּדָה וְעַזְבָּן
אַקְרָלָן רָמָה
רָשָׁה
קִשְׁׁוֹב זְ-עַזְבָּן
כָּל מְ-בָנָה
קִשְׁׁוֹב הַ-בָּנָה
לְבָנָה

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

כט

אבודה הלוות ביאת המקדש פ"ז ררבנן

כרך שני

גמרא

יב וְעַזְבֵּשׂ שֶׁם כִּי, נִמְמָא סָס (מג), בְּכָנָה וְבְכָנָה וְבְכָנָה
כְּגַמְלָה מְסָ"ת לְמָרָן תְּגַנְּן מִן כְּכֹבֶשֶׂס וּמִן
מִינְעוּסָס נְגֻנוּזָי זְקוּן וְזָולָה וְמוֹסָס וְמְלָרִין רְפָ"שׂ (מג).
מְוַיְמִין חָנוּ (מג). לִילְפָין הַדָּבָר מְנַכְּבָה וּמְכַבָּה גְּדוּלָה
מְלָדָה (מג). צְבִי עֲזִיקָן בְּכָר נְעָזִירָן עַד צְבִיָּקָן עַד
מְלָדָה (מג). הַלְּמָר יְלָמָד נְכַבָּה גְּדוּלָה
חָרְבָּה נְשָׁוָן צְבִי עֲזִיקָן עַד צְבִיָּקָן
וּלְרָסָ"י בְּגָלְנוּ וּמְמַנְּן מְלָנָן כִּי:
יב וְעַזְבֵּשׂ שֶׁם שְׁלָשָׁה מוֹמִין אֶחָדִים וְאֶלְדוֹן.
לְלָמָר דָק מְבָלָג מְנִין לִימָן הָתָה קְהֻמָל
לְלָמָר כָּל וְבָזָה וְאֶלְמָמָר כָּל כָּזָב
מְלָיָן גְּרָכָה גְּרָכָה יְפָטָם לְפָטָם מְפָטָם
וּמְסָלָל בְּחִמָה וּמְכַבָּה וּמְכַבָּה (מג).
בְּהַחְלָה שְׁהָרָא רְוָעֵד מְפָנֵי קְלִין וּמְשַׁלֵּון כְּחָן.

שְׁנִיָּה נֶטְחָאֹת
רַבְבִּי

בבבג' עבודה הלבות כל' המקדש והעובדים בו פ"ג כפה משנהה

זה שנאמר בתורה בלויים ומכאן חמישים שנה יושב מזבבא העבדה אינו אלא בזם שווי גושאים המקודש מקומו וכוי אבל לדורות אין לחיי נפלט שונאים לא בכוויאן אלא בקהל מוקם וממנו אלה ומושדי כלים קיו נקורחים, ומתנו דין, כלומר קפלה מוקם נוער לוכדים, פון דרכי קפין קליקו וגוי עכ' קפיכו כי מוקם כי לא מוקם כי לא עכ' עני עכ' גודלרא, ועפי' יונם

מקורות וציטוטים

ס. 2

עלית מדרגה או יורדת מדרגה? מחזה בכמה מערכות

פסק מיכה

הקדמות

4. העדר המחוויות השכיחה של ספר שופטים.
5. יהושע פרק ב"ד: טז ויענו העם, ויאמר, חיללה לנו, מעזב את-יהוה--לעבך, אלהים אחרים. זו כי יהוה אלהינו, הוא הבעל אנתנו ואת-אבותינו מארץ מצרים מבית עבדים; ואשר עשה לנו לנו, את-האות הגדלות האלה, ושמרנו בכל-הדרך אשר הלבנו בה, ובכל העמים אשר עברנו בקרבתם.
6. "בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה"

שופטים פרק יז

מערכה ראשונה

ויהי-איש מהר-אפרים, ושמו מיכיהו.

ב ויאמר לאמו אלך ומאה הפס' אשר לך לך, ואת (את) אלית גם אמרת באוני - היה-הפס' ;
את, אני לך חתמי;

ותאמר אמו, ברוך בני ליהוה .

ג וישב את-אלך-ומאה הפס', לאמו ; ותאמר אמו מקדש הקדשתי את-הפס' ליהוה מידי לבני,
לעשות פסל ומשקה, עתה, אשיבנו לך .

ד וישב את-הפס', לאמו ;

ותקח אמנו מאותים כסף ותתנו לו לצורף, ויעשו פסל ומשקה, ויהי, בבית מיכיהו.

ה ויהי-איש מיכיה, לו בית אלהים ; ויעש אפוד, ותרפים, וימלא את-יד אחד מפניו, ויהי-לו לכהן.

ו בימים ההם, אין מלך בישראל : איש הישר בעיניו, יעשה .

מערכה שנייה

וזיהי-נער, מבית לחים יהודה, מפשחת, יהודה ; והוא לו, והוא גרשם - כט' : "ANNESHT
ימואה - וגויא גוי AN הכת וכמתתינו ACO רגא מתכח קז ג' : ... וגויא
גוי גן פכתם גן ANTE כה' גיה CAN שוכב גאנע רגא גן ימ' f
ויגויטן גן פכתם איה."

ח וילך איש מהעיר, מבית לחים יהודה, לגור, באשר ימצא ; ויבא הר-אפרים עד-בית מיכיה,
לעשות דרך ט ויאמר לו מיכיה, מאין תבוא ; ויאמר אליו לו אני אמי, מבית לחים יהודה, ואני
הלא, לגור באשר אמצא .

ט ויאמר לו מיכיה שבעה עמדי, זה היה-לי לאב ולכהן, ואני אתו לך עשרה כסף ליטאים, וערך בגדים
גומחתה . נילדה הלוגו

יא וַיְוָאֶל הַלּוֹי, לְשִׁבַּת אֶת-הָאֵישׁ וַיְהִי הַנָּעֶר לוֹ, פְּאַחַד מִבְּנֵיו.

יב וַיִּמְלֹא מִיכָּה אֶת-יָד הַלּוֹי, וַיְהִי-לוֹ הַנָּעֶר לְכָהּ; וַיְהִי, בְּבֵית מִיכָּה.

יג וַיֹּאמֶר מִיכָּה--עֲתָה יָצַעֲתִי, כִּי-יִיטַּב יְהוָה לִי: בִּי הַיָּה-לִי הַלּוֹי, לְכָהּ.

ויקיפדיה: "הסתגלות אבולוציונית או אדפטציה היא מכלול התכונות המאפשרות לאורגניזמים להתקיים בסביבת מחיה ייחודית ואשר התפתחו במהלך האבולוציה.

תכונות אלה מתפתחות במשך הדורות תוך שינוי המטען הגנטי של האוכלוסייה לה שיקף הפרט ולעתים הן צרכות גירוי חיצוני כדי לבוא לידי ביטוי אצל הפרט.

תכונות האדפטציה יכולות להיות להתבטא בשינוי מבנה אנטומי, שינוי בתהליך מטבולי או שינוי בהתנהגות התנהגותית".

ויקיפדיה: "תאוריות הדיסוננס הקוגניטיבי, שנהוגת על ידי לאון פסטינגר בשנות החמשים, טוענת כי שמירת העקבות היא מניע מרכזי לאדם.

אדם המאמין בעמדת מסוימת אך פועל בצורה המנוגדת לעמדת זו, יחוש תחושה בלתי נעימה של דיסוננס, מעין היעדר הרמונייה.

תחושה זו תדרבן אותו לשנות את פועלו, או להתחיל להאמין בעמדת חדשה, כדי להקטין את הדיסוננס (הكونפליקט) בין העמדת הטענה לבין הטענה. לחופין, ידרבן האדם להתאים את התנהגותו לעמדת בה הוא מחזיק.

פרק י

מבוא למערכה השלישית

א בְּמִים הַהֵם, אֵין מֶלֶךְ בִּישראל.

מערכה שלישית

המשך פסוק א: ובמִים הַהֵם, שָׁבֵט הַקָּנָעִי מְבַקֵּשׁ-לוֹ נִמְלָה לְשִׁבַּת--כִּי לֹא-נִמְלָה לוֹ עַד-הַיּוֹם הַהוּא בַּתּוֹךְ-שְׂבִיטִי יִשְׂרָאֵל, בַּנִּמְלָה.

נשופטים פרק א, כז ולא-הוריש מנשָׁה, אֶת-בְּנֹתֶיהָ וְאֶת-פְּעַזָּה וְאֶת-בְּנָתֶיהָ, וְאֶת-יֹשְׁבֵי יְבֻלָּם וְאֶת-בְּנָתֶיהָ, וְאֶת-יֹשְׁבֵי מֶגְדָּה וְאֶת-בְּנָתֶיהָ; יושב (יושבי) דור וְאֶת-בְּנָתֶיהָ וְאֶת-יֹשְׁבֵי קְטָרוֹן, וְאֶת-יֹשְׁבֵי מִגְדָּה וְאֶת-בְּנָתֶיהָ; וְיֹאָל, הַכְּנָעָנִי, לְשִׁבַּת, בָּאָרֶץ הַזֹּאת. כְּחַ וְיִהִי כִּי-תְּזַקֵּק יִשְׂרָאֵל, וַיַּשְׁם אֶת-הַכְּנָעָנִי לִמְסָס; וְהוּרִיש, לא הַוּרִישׁוּ. {ס} כַּט וְאָפָרִים לֹא הַוּרִישׁ, אֶת-הַכְּנָעָנִי הַיֹּשֵׁב בְּגַזֵּר; וַיַּשְׁבֵּט הַכְּנָעָנִי בְּקָרְבוֹן, בְּגַזֵּר. {ס} לֹא זְבוֹלָן, לֹא הַוּרִישׁ אֶת-יֹשְׁבֵי קְטָרוֹן, וְאֶת-יֹשְׁבֵי נְהָלָל; וַיַּשְׁבֵּט הַכְּנָעָנִי בְּקָרְבוֹן, וְיִהִי לְגַזֵּר. {ס} לֹא אֲשֶׁר, לֹא הַוּרִישׁ אֶת-יֹשְׁבֵי עַפְוָן, וְאֶת-יֹשְׁבֵי צִידּוֹן; וְאֶת-אַחֲלָב וְאֶת-אַקְזִיב וְאֶת-חֶלְבָּה, וְאֶת-אַפְּיק וְאֶת-רַחֲבָה. לְבָ וְיִשְׁבֵּט, הָאֲשֶׁר, בְּקָרְבֵּן הַכְּנָעָנִי, יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: כִּי, לֹא הַוּרִישׁוּ. {ס} לֹג נִפְתָּלִי, לֹא-הורישׁ אֶת-יֹשְׁבֵי בֵּית-שְׁמֶשׁ וְאֶת-יֹשְׁבֵי בֵּית-עֲנָת, וַיַּשְׁבֵּט, בְּקָרְבֵּן הַכְּנָעָנִי יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ; וַיַּשְׁבֵּט בֵּית-שְׁמֶשׁ וּבֵית עֲנָת, הַיּוֹ לָהֶם לִמְסָס. לְדֹ וַיְלַחֵצוּ הָאָמָרִי אֶת-בְּנֵי-דוֹ, הַמְּרָה: כִּי-
לֹא נִתְנוּ, לְרַדְתִּ לְעַמְקָה.]

4. מחנה דין בין צרעה לבין אשთאול.
5. גוש דין בהוהה, מנהל הירקון עד נחל שורק.
6. תל דין ליד מקורות נהר הירדן.

ב ווישלחו בני-ךון מפשחתם חמשה אנשים אנשי-חיל מצרעה ומראשתאל, לרוגל את-הארץ ולחקירה, ויאמרו אלהם, לנו תקרו את-הארץ; ויבאו הר-אפרים עד-בית מיכה, וילינו שם ג. המה, עם-בית מיכה, נחמה הפירען, את-קובל הנער הלו; ויטورو שם, ויאמר לו מאי-הביאך כלם, ומה-אתה עשה בזיה, ומה-לך פה.

ד ויאמר אלהם --כזה וכזה, עשה לי מיכה; וישראלני, ואהיה-לו לכהן.

ה ויאמרו לו, שאל-נא באלהים; ונידעה-המצלם זרכנו, אשר אנחנו הילכים עליה. ו ויאמר להם הכהן, לנו לשлом; נכח יהוה, זרככם אשר תלכו-בה.

ו וילכו חמשת האנשים, ויבאו לישיה; ויראו את-העם אשר-בקרבה יושבת-לבית במשפט צדנים שקט ובitem, ואיו-מקלים זכר הארץ יורש עץ, ורוחקים מהם מצידנים, זכר איזו-להם עם-אדים.

מערכה רביעית

ח ויבאו, אל-אחיהם, צרעה, ראש-תאל; ויאמרו להם אחיהם, מה אתם. ט. ויאמרו, קומה ונעלת-עליהם, כי ראיינו את-הארץ, והנה טובה מאד; ואתם מחייבים --אל-תעצלו, לבלת לבא לרש את-הארץ. י. בבאכם תבואו אל-עם בעם, והארץ רבתת ידים --כי-נתנה אליהם, בידיכם: מקום אשר אין-שם מחסור, כל-זכר אשר בארץ.

א וישעו משם מפשחתת הךון, מצרעה ומראשתאל, שש-מאות איש, קניין כל-מלך מה. יב. ויעלו ניחנו בקרית יערם-bihuwa; על-כן קראו למקום ההוא מינה-ךון, עד היום מלה-הנה, אתרי קריית יערם. יג. ויעברו משם, הר-אפרים; ויבאו, עד-בית מיכה. יד. ויענו חמשת האנשים, ההליכים לרגל את-הארץ ליש, ויאמרו אל-אחיהם, הידעתם כי יש בעטים קאהה אפוד ותראפים ופסל ופסכה; ועתה, דעו מה-מעשו.

טו. ויטورو שפה, ויבאו אל-בית-העיר הלו בית מיכה; ויישלו-לו, לשлом. טו. ושש-מאות איש, פגורים כל-מלך מלחמות, נאבים, פתח משער-אשר, מבני-ךון. יז. ויעלו חמשת האנשים, ההליכים לרגל את-הארץ-באו שפה, לקחו את-הפסל ואת-האפוד ואת-התראפים ואת-הפסכה; ומכהו, נאב פתח השער, ושש-מאות האיש, החגור כל-מלך המלה-הנה. יח. ואלה, באו בית מיכה, ויקחו את-פסל האפוד, ואת-התראפים ואת-הפסכה; ויאמר אלהים הכהן, מה אתם עושים

יט. ויאמרו לו תחרש שים-זיך על-פייך, לך עמו, והיה-לנו, לאב ולכהן: הטוב להיות כהן, לביית איש אחד, או להיות כהן, לשפט ולמשפחה בישראל.

כ. וויתבר, לב הכהן, ויקח את-האפוד, ואת-התראפים ואת-הפסל; ויבא, בקרוב העם. כא. ויפנו, וילכו; ושימנו את-הטף ואת-המתקנה, ואת-הכובזה-לפניהם.

כב. המה הרחיקו, מבית מיכה; והאנשים, אשר בעטים אשר עם-בית מיכה, נזעקו, ויקבוקו את-בגיא-ךון. כג. ויקראו, אל-בני-ךון, ויסבו, פניהם; ויאמרו למשה, מה-לך כי נזעקה. כד. ויאמר את-אליה אשר-עשיתי לבקחותם ואת-הכהן, ותלבו-וימה-לי עוד; ומה-זה תאמרו אליו, מה-לך.

כה ניאמרו אלהו בני-דו, אל-תשמע קולך עטנו--פו-ייפגעו בכם, אנשימים מרוי נפש, ואספთה נפש, וונפש בירתך. כו וילכו בני-דו, לדרך; וירא מיכה, כי-חזקים הפה ממנו, ויפנו, וישב אל-ביתו.

אחרית דבר

כו והמה לקחו את אשר-עשָׂה מיכה, ואות-הכלה אשר היה-לו, ויבאו על-לייש על-עם שקט וביטח, ויכו אוטם לפי-תְּרֵבָה; ואות-העיר, שרפכו באש. כח ואין מצל כי רוחקה-היא מצידן, ודבר איון-להם עם-אֶם, והיא, בעמק אשר לביית-רחוב; ויבנו את-העיר, וישבו בה. כת ויקראו שם-העיר, דו, בשם דו אביהם, אשר יולד לישראל, ואולם ליש שם-העיר, בראשנה.

לו ויקימו להם בני-דו, את-הפסל; ויהונטו בו-גרשם בן-מנשה והוא ובנו, כי כהנים לשבט הדרני, עד-יום גלות הארץ. לא נישמו להם, את-פסל מيكا אשר עשה, כל-ימין היהות בית-האללים, בשלחה.

המשך לריה"ל מאמר רביעי, יד: "עושי העגל הראשון, וסicut גרבם ובعل הហמות ופסל מيكا לא כי מוכנים כלם רק לאלהי ישראל, אך עם עברה שחביבו עוזיה מיתה, כמו שנושא את אחותנו לצרף או למתנה, אבל הוא מרים כל מכות הנשואים כאשר צוה בהם האללים, או כמו שאוכלبشر חמוץ אבל הוא נזהר בשחיטה ומם פקם וזולתו מתנאי המאכלים כאשר צוה בו".

סנהדרין קג' עמוד ב': מפני מה לא מנוא את מيكا (הערה: בין אלו שאין להם חלק לעולם הבא?) מפני שפטו מצויה לעובי דרכם א"ר יוחנן זה פסל של מيكا תניא רבינו נתן אומר מגרב לשילה ג' מיליון והיה עשן המערכה וען פסל מيكا מתערבען זה בזו בקשה מלאכי השרת לדוחפו אמר להן הקב"ה הניחו לו שפטו מצויה לעובי דרכם.

"ויהי איש אחד מהר אפרים ושמו מיכיהו" – ובחילוף ספר שמאל: "ויהי איש אחד מן הרמותים צופים מה אפרים ושמו אלקנה".